

for forsvareligt at blive staaende ved en Ordning, som den Lovforslaget tilfiger at indføre, trods de ikke ringe Mangler, som navnlig de foreslaaede Bestemmelser om Konsular-Domstolenes Organisation maa erkendes at lide af. So mere Reglerne om Konsulernes Domsmyndighed udformes i det enkelte i Lighed med de for de almindelige Domstole gældende Bestemmelser, desto mere maa det falde i Øjnene, at man her ganske bort fra de Betingelser, der ellers kræves hos Mænd, hvem en saadan Myndighed betros, navnlig Kravet om juridisk Uddannelse. Et saadant Krav lader sig imidlertid ikke gennemføre uden uforholdsmæssig Befestning, og man nødsages da til at lade sig nøje med den Betryggelse, der dog ligger i Forslagets Bestemmelse om, at Doms- og Dvirghedsmyndigheden kun skal tilkomme Konsulen, naar den tillægges ham af Udenrigsministeren, i hvis Magt det saaledes vil ligge at øve fornøden Kritik med Hensyn til vedkommendes personlige Kvalifikationser.

Da Konsulerne, som anført i Reglen ville sagne juridisk Dannelse, og det tilmed maa ventes, at Stillingen som Konsul i de her omtalte Lande ikke sjældent vil blive beklædt af en Udlænding, som endog mangler ethvert Kendskab til dansk Lov og Ret, bifalder Udvalget ganske, at Lovforslaget har indskrænket sig til i korte klare, for hver Mand forstaaelige Træk at angive Grundlaget for Ordningen af den Doms- og Dvirghedsmyndighed, der kan tillægges Konsulen, medens alle Enkeltheder ville være at fremstille i de af Udenrigsministeren givne Instruktser, i hvilke der vil være Lejlighed til at meddele den fornødne Retsheløring om de Bestemmelser i vor Lovgivning, som Konsulerne særlig ville have Anvendelse for, hvilket selvfølgelig ikke kunde lade sig gøre i en Lov; der vil da ogsaa være let Afgang til at foretage Ændringer i disse Instruktser, naar forekomme Tilfælde maatte godtgøre, at der paa noget Punkt er Trang til udførligere eller klarere Besledning for Konsulerne.

Idet Udvalget i alt væsentligt tiltræder Forslaget med de af Landstinget foretagne Ændringer deri, kan man under Henvisning til den i det andet Ting afgivne Betænkning indskrænke sig til nogle faa ved de efterfølgende Ændringsforslag foranledigede Bemærkninger.

Ændringsforslagene under Nr. 1, 3 og 4, 6, 8 og 9, 13, 15, 17 og 18, 20, og 21, 23, 25—27 og 29—33 ere væsentlig Redaktions- og sproglige Ændringer, der ikke behøve videre Omtale; kun skal det bemærkes, at en Del andre Ændringer i sproglig Henseende have været paa Tale i Udvalget, men at man har begrænset sig til de oven anførte, da Forslaget, naar det ophøjes til Lov, væsentlig vil være at anvende paa fremmede Steder i Oversættelse, og det derfor kan være ønskeligt at fastholde Udtryk og Ord af fremmed Oprindelse, hvor en Ombytning med danske Udtryk maatte kunde give Anledning til Misforstaaelse.

Bed Ændringsforslaget under Nr. 2 er det Hensigten at slaa fast, at det er den ansvarlige Udenrigsminister, i hvis Haand det lægges at træffe den i Paragraffen nævnte Bestemmelse.

Ved den til § 3 foreslaaede Ændring (Nr. 5) tilfigtes det at indføre en Afvigelse fra de almindelige Appelregler, som efter Udvalgets Opfattelse finder sin naturlige Begrundelse deri, at den Procedure, der vil finde Sted for Konsularretten, nødvendigvis maa blive temmelig ufuldkommen, da Parterne ville komme til at undvære Hjælp af Sagførere, medens den Besledning for dem, der kan ventes hos Konsulen, ingenlunde tør paaregnes at være paalidelig i juridisk Henseende. Det hele Grundlag for Retssagførelsen, der tilvejebringes paa faa ufuldkommen en Maade, synes derfor lidet egnet til at tjene som Grundlag for en Appel paa samme Maade som en almindelig Dom i 1ste Instans, og ved at foreslaa den her omhandlede Tilføjelse til Paragraffen, i Stedet for at henvise Parterne til ad Bevillingsvejen at søge Manglerne ved Proceduren for Konsular-